Hồi thứ ba mươi
Trâu Bình Quan, Điền Thường báo cấp
Chiêu Dương Điện, Vô Diệm hưng sư

Lúc này cha con Trang Bạo đem mấy ngàn binh tàn suốt đêm chạy về Trâu Bình quan, thông tin ấy, quân giữ ải hay tin gấp, bèn báo với chủ soái là Điền Thường rằng:

– Đức Hưng quan đà thất thủ, Trang Bạo dẫn tàn binh đem về đã tới ngoài xin soái gia toan liệu.

Điền Thường nghe báo cả kinh, lật đật truyền quân mở ải rước Trang Bạo vào, cha con Trang Bạo thấy Điền Thường thì khóc rống một hồi rồi nói rằng:

– Bất tài đã bị thất qua, còn tướng Hứa Long, Lưu Nguyên với hai đứa con cũng đều tử trận, binh Yên nhân cường mã tráng nên tôi cự địch không nổi, nếu thiên tuế có mưu chi xin định liệu.

Điền Thường ngẫm nghĩ hồi lâu rồi truyền quân dọn dẹp hậu dinh rước cha con Trang Bạo vào nghỉ ngơi. Còn Tôn nguyên soái chiếm được Đức Hưng quan, an dưỡng sĩ tốt đã hơn nửa tháng.

Hai vợ chồng mới thương nghị với nhau để giao thành cho Cao Khôi với hai quân sư của người là Vương Văn và Châu Chí đồn thủ nơi ấy. Rồi đó kiểm điểm quân mã, đội ngũ chỉnh tề phát ba tiếng pháo kéo hết binh đi tới ải khác. Khi đi được ít ngày, có quân thám tử báo rằng:

– Ải trước mặt đó là Trâu Bình quan, xin soái gia hạ lệnh.

Tôn nguyên soái liền truyền cho quân đồn dinh, cách thành năm chục dặm hạ trại.

Đã mấy ngày Điền Thường đều có hội tề chư tướng lại thương nghị, mà chưa ai tính ra được kế nào, xảy thấy quân kỳ bài vào báo:

– Binh Yên đã tới cách thành năm chục dặm, binh ròng tướng mạnh ước có hơn năm mươi muôn.

Điền Thường nghe thưa thất vía liền truyền lệnh hội tướng sĩ các nơi về mà lo toan công thủ. Khi ấy có một vị tham tướng bước ra nói rằng:

– Tôi nghe phò mã Tôn Tháo có tài thao lược, thật là một vị anh hùng đại tướng, chớ chẳng phải như người tầm thường, lại thêm Yên Đan công chúa thông minh pháp

lực, và hai con trai của người cũng võ nghệ cao cường, còn dõng quán tam quân, thủ hạ lương tướng không biết bao nhiêu, binh oai rất tinh nhuệ, mình khó nổi cự đương. Bây giờ phải bế thành mà kiên thủ và tuần phòng cho cẩn thận, trên thành thì chứa những đồ cây, đá, còn bốn phía đều phải đặt pháo đài, nếu có muốn làm hỗn thì cũng không làm chi nổi. Rồi đó tả cáo cấp biểu văn, sai người về triều xin cứu viện, như có Chung nương nương tới đây thì có lo chi bắt không được Yên Đan công chúa.

Điền Thường nghe nói hồi lâu ngẫm nghĩ gật đầu khen phải, bèn ngó lại người ấy thì là Quản Hòa, con trai của tướng quốc Quản Trọng, là một người tài năng mưu trí trong nước Tề, kiêm chức tham mưu của Điền Thường. Điền Thường nghe theo lời của Quản Hòa liền hỏi các tướng:

– Có ai dám vì ta mà đem bổn tấu về triều cầu cứu chăng?

Hỏi vừa dứt lời thì có một viên tiểu tướng xin lĩnh mệnh, Điền Thường xem lại thì ra em mình là Điền Năng, thì cười và nói rằng:

– Nay bào đệ vì nhà khó mà ra công nên chẳng nài sự khổ nải cùng anh, vậy chớ nên mê sa tửu điếm trà đình mà trễ nải việc quốc gia đại sự.

Nói rồi truyền đem văn phòng tứ bảo ra, viết một đạo biểu chương giao cho Điền Năng và thưởng cho ba chung mỹ tửu. Điền Năng lãnh lấy biểu văn, cầm thương lên ngựa chỉ thẳng kinh thành lướt dặm, đi thẳng mấy ngày đã tới nơi,

Điền Năng vào trước dịch đình đợi lệnh. Nhằm lúc Tuyên Vương lâm triều, quan Huỳnh môn vào tâu rằng:

– Nay có chủ soái Trâu Bình quan sai em là Điền Năng về dâng biểu chương.

Tuyên Vương hạ chỉ cho vào. Điền Năng đến trước Kim điện triều bái hung hô:

– Chẳng hay vương điệt về triều có chuyện gì cần kíp không?

Điền Năng liền quỳ dâng biểu chương lên. Tuyên Vương giở tờ biểu xem thấy các việc, nổi giận mắng rằng:

– Căm giận thay loài xú phụ, làm cho bình địa khởi phong ba, nay Yên bang dấy động can qua, biết mưu kế chi cho cô gia ngự định, lương tướng đã thiếu người chấp kích, cần vương ai bổng tịch hồng nhung, Đức Hưng quan thất thủ thế cùng, Trâu Bình quan anh hùng bị khốn!

Yến Anh nghe mấy lời của Tuyên Vương than trách Chung quốc mẫu thì vội vàng toán quẻ âm dương đánh tay ra biết hết các việc liền bước tới tâu rằng:

– Xin bệ hạ hãy an dưỡng mình rồng, Chung quốc mẫu chẳng phải người thường đâu, vốn thật là Mão Đoan Tinh trên trời giáng thế, nước Tề ta có người xuống thật phúc lớn vô hồi! Dầu cho Yên bang có bá vạn hùng binh di nữa, không đủ lo đâu, xin bệ hạ đừng buồn trách!

Tuyên Vương nghe mấy lời thì phán rằng:

– Đã biết Chung nương là người trí dõng, lại thêm pháp lực cao cường, tuy vậy mà một rồng không lấy nước được muôn sông, độc lực khó cự được vạn chúng. Nay trẫm hạ một tờ long chỉ giao tiên sinh tấn triệu Chiêu Dương.

Yến Anh lãnh chỉ, thẳng vào nội cung thông báo cho nội giám hay. Quan nội giám vào tâu với Chung quốc mẫu. Quốc mẫu nghe có thánh chỉ, vội vàng đi ra nghênh tiếp để trên hương án cúi đầu làm lễ. Yến Anh đọc chiếu xong rồi nương nương mới hỏi:

– Chẳng hay thánh thượng tuyên triệu ai gia có việc chi lành hay là dữ?

Yến Anh tâu rằng:

– Bởi bên Yên sai hai vợ chồng phò mã Tôn Tháo thống lãnh 50 vạn hùng quân đã đến chiếm đoạt Đức Hưng quan rồi, còn Trâu Bình quan nay đang bị khốn nữa. Mới đây Điền Thường có sai em về dâng biểu chương, xin chúa thượng bái tướng xuất sư, vì vậy cho nên thiên tử sai ngu thần đến thỉnh ý nương nương.

Chung nương nương truyền quân nội giám sắm sửa phụng liễn, đi theo Yến thừa tướng vào triều. Tới nơi Chung nương nương vừa muốn làm lễ triều kiến thì Tuyên Vương đã bước xuống Kim Loan điện cầm tay nghinh tiếp Chung nương nương mà dắt lên điện, rồi nói rằng:

– Nay Yên bang khi dễ nước ta, sai Tôn Tháo với công chúa Yên Đan đem quân xâm phạt, vì vậy Cô vương đã lưỡng sách, ngự thê khá hết lòng, điểm hùng binh trực khứ giao phong, xin ngự thê phải ra công việc nước.

Chung nương nương tâu:

– Thần thiếp nhắm Yên bang không bao nhiêu chiến tướng mà dám khi thượng quốc vô nhân, phen này thiếp quyết bắt cho được Yên Đan, thu bờ cõi Dịch Châu giao giới, xin thánh hoàng đừng ngại, để mặc thiếp lo đương.

Vừa đang khi nghị luận lại thấy quan Huỳnh môn vào tâu rằng:

– Gần hoàng thành đây chừng 20 dặm, có một cái đầm, kêu là Hắc Long Đàm, mới có một yêu quái sinh ra, phái hại sinh linh dữ lắm! Hương dân đến cáo cấp, xin thánh thượng lo toan.

Tuyên Vương nghe tâu cả kinh, nói rằng:

– Chẳng biết cô gia bạc đức hay sao? Cho nên trong nước đã dấy động đao binh lại thêm yêu tinh xuất hiện.

Chung nương nương tâu:

– Xin cho thiếp tới đó xem thử loài yêu quái ra thể nào?

Nói rồi truyền quân nội giám dẫn phụng liễn tới. Chung nương nương bái biệt Tuyên Vương bước ào phụng liễn, đi ra Ngọ Môn, hương dân dẫn đường chẳng bao lâu thì đã tới Long Đàm. Khi tới nơi mặt trời vừa gác núi, ngó thấy một vầng trăng tỏ, soi nơi

dòng nước và mấy khóm sao người, rọi đáy sông sâu. Chung nương truyền quân nội giám đồn binh,cơm nước xong rồi, ở đó mà đợi.

Qua tới canh ba, Chung nương nương thấy giữa đầm sóng nổi, gió đến thổi ầm ầm có một con yêu quái dưới nước nhảy tuốt lên nhăn nanh trổ vuốt, chạy tới đụng Chung nương nương. Nương nương nạt lớn rằng:

– Đồ nghiệt súc, sao chẳng kịp hiện nguyên hình, còn muốn ta động thủ hay sao?

Con quái ấy chẳng nói chi, cứ việc xốc tới cắn Chung Vô Diệm. Hai bên đánh nhau hơn trăm hiệp, chưa phân thắng thua. Chung nương nương liệu bề dùng sức mà đánh không thắng yêu quái được, liền niệm chú di sơn, kêu hết Lục đinh Lục giáp và bốn vị thổ thần, đều tới thỉnh lệnh.

Giây phút bỗng thấy có một tòa núi ở thinh không rớt xuống chụp, đè lấy con yêu quái. Nương nương bèn tế Khổn Yêu thằng lên, trói chặt con yêu quái lại, vùng vẫy chi cũng không nổi, bèn gật đầu ba bốn cái.

Nương nương biết ý con quái ấy đã hàng phục mình rồi, nên mới tới gần xem lại, quả thấy một con thiên lý mã, trên đầu có hai sừng, hai mắt như sao băng, mình cao 9 thước, lưng dài 1 trượng dư, dưới bụng có 36 cái vảy, châu thân có 24 cái xoáy.

Chung nương nương thấy vậy cả mừng, mới nghĩ rằng: “Chẳng phải là đồ yêu quái chi, quả là trời giúp cho mình một con thần cu, dùng để chinh chiến.”

Rồi việc ấy kế trời hừng đông. Chung nương nương truyền lệnh vỗ an dân xã và cấp cho tiền bạc, lại truyền nội giám sửa sang phụng liễn, trở về triều. Khi đi được một đỗi đường, bỗng có một trận gió nổi qua khác thường.

Nương nướng ngó một hồi lâu, thấy có một ông đạo nhân đầu bạc phơi phới đi chăm chỉ đến trước mặt mà nói rằng:

– Nàng này sao lại dám bắt ngựa của ta vậy?

Chung nương đáp:

– Con ngựa này tôi mới thu phục được nơi Hắc Long đàm, có phải ngựa nào của ông mà nói.

Ông đạo cả giận nói:

– Con này thật lão khẩu, để ta đem đồ điều kiều khấu nó cho mà coi.

Nói rồi liền kêu đạo đồng đem ra một bộ đồ ngựa, đủ các món bát bảo linh lung, rất nên xinh đẹp, rồi khiến đạo đồng tra yên mang lạc lên cho con ngựa, thì không sai chút nào, ông già ấy bèn hỏi Chung nương nương rằng:

– Nàng còn nói ngựa này của nàng nữa thôi?

Chung nương nương cười mà đáp rằng:

– Ông là người xuất gia đầu phật, mà còn dùng ngựa làm gì? Vậy xin ông bán lại cho tôi, thì tôi rất cảm tạ.

Đạo nhân nói:

– Ngựa này đắt lắm, nếu muốn thì phải cho ta được một trăm tòa đền, bằng không thì cũng một trăm muôn lượng vàng thì ta mới bán.

Chung nương nương đáp:

– Ông muốn bao nhiêu cũng được, nhưng tôi nhân lúc đi đường, tiền bạc không có đem theo, xin đạo trưởng hãy chịu phiền đi với tôi tới kinh thành thì tôi sẽ hoàn như ý.

Đạo nhân y lời, liền bảo đạo đồng giao ngựa lại cho Chung nương nương, lại đưa cho một cây roi san hô nữa, Chung nương nương ngó lại thì không thấy hai thầy trò đạo nhân nữa. Đương khi suy nghĩ, bỗng có một trận gió thổi qua, thấy có một tờ giấy trên không rớt xuống.

Nương nương truyền quân nội giám lượm lấy mà xem, thì có bốn câu thơ như vầy:

Ngựa hay đời ít có,

Yên khấu đủ mọi đồ.

Của Lê Sơn lão mẫu,

Sai ta xuống ban cho.

Chung nương nương xem hết bài thơ thì cả mừng, liền đứng giữa thinh không tạ ơn lão mẫu.[10]

Rồi đó Chung Vô Diệm cưỡi ngựa đi thẳng về tới kinh thành ào ngay Kim Loan điện, Tuyên Vương vội vàng xuống ngai ra mừng rỡ tiếp rước hỏi rằng:

– Chẳng hay ngự thể tới đó, có thu trừ được loài yêu quái chăng?

Chung nương nương tâu:

– Không phải loài yêu quái, vốn nó thật là một con thiên lý mã của tiên gia.

Nói như vậy rồi đem sự việc đầu đuôi đi phục con ngựa ấy, mà đọc lại một hồi và dắt Tuyên Vương ra coi con Long cu. Tuyên Vương liền đi với Chung nương nương cùng các quan triều thần ra xem tỏ rõ, thì ai cũng cho là việc phúc, nên mới thu phục được con thiên lý mã. Tuyên Vương xem rồi, trở về đền liền truyền nội thị dọn yến hạ công. Đương lúc yến ẩm vui say lại thấy quan Huỳnh môn vào tâu rằng:

– Nay có chủ soái Điền Thường, sai người về dâng biểu cáo cấp.

Tuyên Vương liền truyền nội giám dâng lên, mở ra xem hồi lâu, rồi nói với Chung nương nương rằng:

– Trâu Bình quan bị vây gấp lắm, tướng soái đánh cự không lại biết làm sao bây giờ?

---

[10] Nguyên bà Lê Sơn lão mẫu sai con tiên thú xuống tại Hắc Long đàm giả làm yêu quái, để cho nương nương tới đó thu phục đem về mà dùng, phòng khi bình định giang san, lại sai Thái Bạch Kim Tinh hóa ra ông già đón bên đường cho những đồ yên khấu.

Chung nương nương tâu:

– Xin chúa thượng chớ khá lo phiền để thần thiếp dẫn chư tướng đến quan ải tỏ sự thật hư, nếu binh Yên bang không khứng, muốn khởi bá vạn hùng sư đi nữa cũng chẳng nao núng.

Lúc ấy thừa tướng Yến Anh ra tâu rằng:

– Nay nương nương lãn soái ấn, đi chinh phạt Yên bang, thì việc chẳng phải tầm thường, xin bệ hạ ra lệnh khiến đắp một cái tướng đài tại cửa Đông môn, rồi bệ hạ đến đó đăng đàn bái tướng mà đảo khẩn với thiên địa quỷ thần, phong nương nương lên làm đại nguyên soái, như vậy mới dẹp nước Yên được trọn.

Tuyên Vương khen phải, liền giáng chỉ cho ngự lâm quân ra phía Đông môn coi lập tướng đài. Ngự lâm quân vân chỉ, đốc quân sĩ làm chẳng bao lâu đã hoàn thành tướng đài đồ sộ.

Quan huỳnh môn về phục chỉ lại. Tuyên Vương và Chung nương nương đồng lên long xa thẳng tới cửa Ngọ Môn, bá quan văn võ, đều tựu đến triều bái tung hô quốc mẫu. Tuyên Vương với Chung nương nương lên đài làm lễ đảo khấu xong rồi, Yến Anh liền quỳ dâng những đồ bảo kiếm, lệnh tiễn, và ngọc ấn. Tuyên Vương liền tiếp lấy đưa cho nương nương và chúc rằng:

– Kỳ khai đắc thắng, mã đáo thành công.

Chung nương nương thu thập các món và tạ ơn Tuyên Vương, rồi dắt nhau xuống đài.

Kế đó Chung nương nương thẳng tới giáo trường kiểm điểm hai mươi muôn binh mã, đội ngũ chỉnh tề đao binh rực rỡ, phong cho Điền Năng làm chức tiên hành, con gái Quản Trọng là Quản Thoại Hoa làm chức nội vệ tiên phong và hai ngàn quân ngự lâm để theo hầu hạ.

Qua ngày sau, Tuyên Vương ngự đến Chiêu Dương cung truyền lệnh cho nội thị dọn yến mà tiễn biệt Chung Vô Diệm. Quân dọn xong rồi dâng lên, Tuyên Vương rót ba ly rượu mời nương nương mà nói rằng:

– Ly thứ nhất, xin ngự thê hãy vì nước Tề, lo vững an xã tắc, cầu cho bình được nước Yên, thì được danh vang bốn biển; ly thứ nhì, phần Tôn Tháo là một người võ nghệ cao và và Yên Đan công chúa pháp thuật cũng tinh thông, ngự thê cũng tiên pháp chân truyền chẳng thua gì, nhưng mà phải cẩn thận đề phòng; ly thứ ba, vợ chồng tuy là phân cách, binh gia thắng bại cũng sự thường, ải Trâu Bình quan như bình định được Yên bang, thì khá kíp ban sư, kẻo cô gia hoài vọng.

Nương nương tiếp lấy ba ly rượu rồi ta ơn quân vương và tâu rằng:

– Xin thánh thượng hãy nghỉ an nơi chín bệ, chớ có ưu phiền mà hao tổn vóc rồng; ải Trâu Bình để mặc thiếp phá xông, bắt cho được Yên Đan mới an lòng đành dạ.

Chung nương nương lại tâu với thiên tử xin phong cho Đao Khải và Vương Đào làm chức tiên phong; Thanh Long và Thanh Hổ coi tả quân; Trần Quế và Vương Tiên coi hữu quân; Tiêu Bá và An Kỳ coi tiền quân; còn Lưu Võ coi hữu quân và kiêm vận lương thảo. Thiên tử nhậm lời tấu.

Yến tiệc xong rồi, nương nương bái biệt thiên tử dẫn binh ra phát pháo mở cửa đông môn thành kéo thẳng ra Trâu Bình quan ải.

Nói về chúa soái Trâu Bình quan là Điền Thường bị quân Yên công thành rất gấp, nên hết lòng trông cứu binh đến mà không thấy nên còn đương thương nghị với Trang Bạo lo kế thủ thành, bỗng thấy kỳ bài vào báo rằng:

– Chung quốc mẫu lãnh ấn nguyên nhung kéo binh đi gần tới thành, xin soái gia toan liệu.

Điền Thường cả mừng, bèn dẫn chúng tướng bày khai đội ngũ mở cửa thành trong đánh ra ngoài đánh vô, quân Yên vỡ loạn, Chung nương nương dẹp trống đường rồi vào soái phủ.

Điền Thường, Trang Bạo và chúng tướng làm lễ triều kiến quốc mẫu xong xuôi, nương nương truyền lệnh cho ba quân vào thành an nghỉ.